

Minder.
Fra Juleneget 1923.
Af Carl Poller.

Saa staar jeg da endnu engang paa de kendte Marker. Her hvor jeg let og frit sprang omkring i de lykkelige Barneaar. Hvor det dog varmer om Hjertet at staa stille her og se sig omkring og mindes de henrundne Dage. Her hvor alt er saa velbekendt. Her hvor Minder vokser frem fra alle Kanter. Det er, som om kendte, kære Skikkelser, der ikke er mere, paany bliver lyslevende; ret som hørte man igen deres kære Stemme.

Her pløjes, saas og hastes som i gamle Dage. Grøfter og Stier, Diger og Veje, Ager og Eng er som før. Kreaturer græsser og Fugle synger, saaledes som de vel i Aarhundreder har gjort. Blomsterne staar der og ser mod Himlen. Den kære, lille Aa, ved hvis Bred jeg legede og sprang saa mange glade Timer, slynger sig endnu med sine Bugtninger og sine »Hel« akkurat som før. Den lille Strøm skynder sig ustandselig mod Havet, saaledes, som alle Livets Smaabække haster mod Evighedens store Hav.

Mange, mange Aar er gaaet. Ad fjernere Veje førtes min Vandring. Underligt nu at staa her og lade Blikket glide ud over disse hjemlige Egne. Der imod Vest, hvor ingen Hindring møder Blikket. Derude hvor Solen gik ned bag Stauning i den blanke Fjord. Det er som øjets Udsyn fandt Hvile i sit gamle Leje. Og der mod Syd ser jeg den vidunderlige, frugtbare, vide Engflade med dens Søer og Vandløb. Og bagved den fjerne Bakkekam med de sribede Agre og den lange Række Gaarde ved Bakkens Fod.

Øverst paa Bakkens Top knejser Lønborg Kirke, lysende i Solskinnet. Mod øst ligger Skjern, der nu er blevet en stor By. Der ligger den gamle Kirke, hvor jeg som et lille Barn døbttes til det evige Livs Naadegave. Ved dens Side ligger den gamle Skole, hvorfra jeg har saa mange gode Minder. Den er nu forlængst blevet for lille og taget i andet Brug. Mod Nord hæver sig de mørke, dystre Dejbjerg Hedebakker, hvor »Rakkerne« i gamle Dage holdt til.

Her rundt omkring, hvorhen jeg ser, ligger Gaarde og Huse, hvis Indre og Ydre er mig velbekendt. Og dog er der noget fremmed ved det hele. Selv føler jeg mig som en fremmed. Ager og Eng og tildels Huse er som før. Men saaledes er det ikke med Menneskene. De kendte Skikkelser, som levede, færdedes og virkede her, er nu samlet til deres Fædre. De er ikke mere her. Andre har taget deres Plads.

Derhenne paa den gamle Kirkegaard, hvor jeg saa gerne gaar, slumrer deres Støv. Der har de lagt deres Vandringsstav. Der staar Kors ved Kors, Gravsten ved Gravsten, hvorpaa læses de hensovedes Navne. Par ved Par hviler de der indtil Opstandelsens Morgen. Det er næsten, som havde jeg her flere Bekendte blandt de døde end blandt de levende. Gravskrifterne fortæller om, at mange af de hensovede er døde i Jesu Kristi Tro, og at de nu er gaaet ind til Hvilen. Ja, den gamle Kirkegaard med de mange kendte Navne er ret en Guds Ager, hvor Sædekornene spirer, til det store Foraar kommer.

Velsignet er den Plet, dette Sogn, hvor Guds Riges Evangelium forkyndtes igennem mange Aar og bar Frugt tit mange Sjæles Frelse. Maatte Lyset fra det høje, som har skinnet over dette Sted, fremdeles blive bevaret. Maatte Herrens Gerning og Værk fremdeles kendes her til Guds Ære og Pris. Her lige for mig mod Nord ligger mit kære Barndomshjem. Det synger i mig:

*Hjem, Hjem, mit kære Hjem!
Nej, ingen Plet paa Jorden
Er skøn som du mit Hjem!*

Derinde bag disse smaa, venlige Vinduer saa jeg først Dagens Lys. Under dette lave Tag kendte jeg Hjemmets Tryghed. Der voksede jeg op i en lykkelig Barndom, hvorfra jeg kun har gode Minder. Der færdedes disse kære to, som jeg fik Lov at kalde Far og Mor. Derinde var Jesus med. Det var tydeligt at mærke. Der lød Sang til Herrens Pris, og Herrens Ord blev holdt i Ære.

Hvor mindes jeg Julen. Naar Juleaften kom, samledes vi i Mørkningen. Og Moder kom ind med Kager og Mjød. Saa spiste vi til Aften. Aa, hvor trygt følte det ikke. Far læste, og vi sang: »I denne søde Juletid« eller »Vidste Naturen«.

Eller naar Vennerne samledes og bænkedes derinde om det lange Bord. Saa var Herren iblandt sit Folk og velsignede dem med sin Fred. Eller ved det store Missionsmøde, naar Venner samledes fra fjern og nær. Saa var der Højtid i det gamle Missionshus. Naar dette var overfyldt, og Skarerne lyttede til Chr. Møller, P. Kofoed og andre, der talte Livets Ord. Og der var Højtid i Hjemmet, der ogsaa var overfyldt. Sengene maatte overlades Gæsterne. Jeg fik anvist en beskedent Plads under den gamle Bilæggerovn. Men hvor var Guds Børn glade for hinanden og glade i Herren.

Hvor husker jeg Far, naar han efter en Runde i Stalden kom ind til Morgenkaffe. Saa satte han sig ved Bordet og sang: »Naaden er hver en Morgen ny.« Eller det var en af Brorsons Salmer. Eller det skete, at jeg overraskede ham ude i Laden, naar han troede sig alene, i Bøn til Gud.

Den sidste Gang jeg var hjemme og saa og talte med ham, lagde han til Afsked sin Arm om min Hals og sagde: »Den Herre Jesus har været min Ven i Livet, og han vil ikke svigte mig i Døden.« Og saa bad han, at Herrens Velsignelse maatte være over mig og mine.

Og hvor husker jeg Mor, da hun var rask og rørig og kunde tage sig af alt og alle. Hvor har hun bespist mange af Jesu Venner, og altid blev der nok baade til dem og os. Siden, da hun blev gammel og overlevede Far, sad hun i sin Stol med sit Strikketøj. Der kunde hun sidde og læse Guds Ord og bede for sine Børn og Børnebørn. Det var, som hun Aar for Aar blev mere hengiven i Guds Vilje og modnede mere og mere for Høstens Dag. Saa kunde hun sige: »Det skal I vide, at naar I faar Bud om, at jeg ikke er mere her, saa er jeg gaaet hjem til Gud for Jesu Blods Skyld.«

Alt dette og meget andet, som jeg ikke her kan beskrive, kommer mig i Minde og fylder Sjælen med noget uudsigeligt. Hjertet varmes og øjnene dugges. Der presses noget frem i Sjælen, noget der bedst kan finde Udtryk i Salme 103: »Min Sjæl lov Herren, og alt det, som i mig er, love hans hellige Navn. Min Sjæl lov Herren og glem ikke alle hans Velgerninger.«

Det bliver en levende Trang herude paa den hjemlige jord, mine Fædres jord, at blotte Hovedet, se op mod Himlen, der ogsaa her synes mig mere hjemlig og nær end andetsteds, og raabe det ud:
»Herre min Gud og Fader, jeg er ringere end al din Miskundhed.« Det er, som Guds overvældende Godhed omgiver mig her fra alle Sider og fylder min Sjæl med inderlig Tak. En Tak for hvad Gud gav mig i dette Hjem, i disse kære, som nu er hjemme hos Gud.

En Tak for Guds Trofasthed og Naade, og for at jeg selv maa være Barn hos Gud. Og denne Tak gaar over i Bøn om, at Herren ved sin stærke Haand vil holde mig fast. At hans Miskundhed maa ledsage mig og mine, indtil ogsaa vi har naaet vore Dages Tal og gaar ind til den Sabbatshvile, der staar tilbage for Guds Folk.